

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 1 czerwca 2021 r.

Pozycja 101

POSTANOWIENIE

z dnia 15 kwietnia 2021 r.

Sygn. akt Ts 100/18

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Andrzej Zielonacki – przewodniczący

Jakub Stelina – sprawozdawca

Julia Przyłębska,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 4 czerwca 2020 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej O.D.,

po s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej, sporządzonej przez adwokata ustanowionego z urzędu i wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 2 lipca 2018 r. (data nadania), O.D. (dalej: skarżący) zarzucił niezgodność § 1 ust. 1 pkt 1, pkt 3-5, § 1 ust. 2, § 3 ust. 1, § 4 ust. 2 pkt 4, § 7 ust. 1 załącznika do uchwały nr LIV/1575/2013 Rady Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 9 maja 2013 r. w sprawie określenia szczegółowych zasad przyznawania i pozbawiania oraz ustalania wysokości stypendiów sportowych m.st. Warszawy (Dz. Urz. Woj. Maz. poz. 6317) z art. 31 ust. 1 i ust. 3, art. 32 ust. 1-2 w związku z art. 2, art. 68 ust. 5, art. 7 w związku z art. 94, art. 63, art. 92 ust. 1, art. 78 w związku z art. 2, art. 7, art. 8, art. 37 ust. 1 i art. 63 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Postanowieniem z 4 czerwca 2020 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania skardze dalszego biegu. Uznał bowiem, iż nie spełnia ona – określonego w art. 53 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393) – wymogu zakwestionowania przepisu, stanowiącego podstawę ostatecznego orzeczenia, wydanego w sprawie objętej wniesioną skargą. Trybunał wyjaśnił, że kwestionowana uchwała Rady Miasta nie stanowiła normatywnej podstawy wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego (wskazanego w skardze jako ostateczne orzeczenie), lecz jedynie przedmiot jego rozstrzygnięcia. Wyrok NSA nie kształtował zatem w sposób bezpośredni żadnych – wskazanych w skardze – konstytucyjnych wolności lub praw skarżącego. Wydany został bowiem w postępowaniu w sprawie skargi na

akt prawa miejscowego, a orzeczenia wydawane w sprawie oceny legalności uchwał podejmowanych przez organy gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej (akty prawa miejscowego) nie mają charakteru rozstrzygnięć indywidualnych, odnoszących się bezpośrednio do sfery praw lub wolności konkretnego podmiotu. Postanowienie doręczono pełnomocnikowi skarżącemu 29 czerwca 2020 r.

Skarżący, reprezentowany przez tego samego pełnomocnika, pismem z 6 lipca 2020 r. (data nadania) – z zachowaniem ustawowego terminu – wniósł zażalenie na postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu, domagając się nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Zdaniem skarżącego uzyskał on wymagane – poprzedzone postępowaniem sądowoadministracyjnym – ostateczne orzeczenie, którym naruszono jego konstytucyjne wolności i prawa.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał w składzie trzech sędziów rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p.TK).

2. Jako ostateczne orzeczenie o swoich konstytucyjnych wolnościach lub prawach, naruszonych w sprawie objętej wniesioną skargą, skarżący wskazał wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 19 grudnia 2017 r. (sygn. akt [...]), którym oddalono skargę kasacyjną od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 12 maja 2016 r. (sygn. akt [...]), oddalającego skargę na akt prawa miejscowego. Wyroki rozstrzygające skargi na akty prawa miejscowego stanowią realizację konstytucyjnej kompetencji do orzekania o zgodności uchwał organów samorządu terytorialnego z ustawami (art. 184 Konstytucji) i nie mają charakteru rozstrzygnięć indywidualnych, odnoszących się bezpośrednio do sfery praw lub wolności konkretnego podmiotu (zob. postanowienia z: 29 listopada 2000 r., sygn. Ts 139/00, OTK ZU nr 2/2001, poz. 39; 29 czerwca 2012 r., sygn. Ts 196/09, OTK ZU nr 4/B/2012, poz. 322; 20 listopada 2019 r., sygn. Ts 106/18, OTK ZU B/2020, poz. 76).

W skardze konstytucyjnej skarżący nie wskazał jako wzorca kontroli żadnego przepisu Konstytucji wyrażającego prawo do wzruszenia indywidualnych rozstrzygnięć, wydanych na podstawie uchwały uznanej prawomocnie za nieważną. Kwestionowanym w skardze konstytucyjnej przepisom skarżący zarzucił natomiast dyskryminowanie sportowców osiągających wysokie wyniki sportowe we współzawodnictwie międzynarodowym, uzależniając prawo do otrzymywania stypendiów sportowych m.in. od przynależności sportowca do polskiego związku sportowego. Dlatego wskazany w skardze wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego nie kształtował praw i wolności określonych w skardze konstytucyjnej. Gdyby bowiem Naczelny Sąd Administracyjny – zgodnie z żądaniem skarżącego – orzekł o nieważności kwestionowanej uchwały, skarżący zyskałby jedynie prawo do wzruszenia indywidualnych rozstrzygnięć wydanych wcześniej na jej podstawie (art. 147 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi; Dz. U. z 2019 r. poz. 2325). Stwierdzenie przez Naczelny Sąd Administracyjny nieważności kwestionowanej uchwały nie przesądzałoby *per se* o przyznaniu skarżącemu stypendium sportowego, a tego dotyczy – wskazany w skardze i potwierdzony w zażaleniu – sposób naruszenia konstytucyjnych wolności lub praw w sprawie objętej wniesioną skargą.

Mając bowiem na uwadze charakter skargi konstytucyjnej, wynikający z art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz zasadę skargowości w postępowaniu przed Trybunałem (art. 67 ust. 1

i art. 53 ust. 1-3 u.o.t.p.TK), powinnością skarżącego jest wykazanie relewantnego związku zachodzącego między kwestionowaną regulacją, naruszonym podmiotowym prawem konstytucyjnym skarżącego oraz sposobem, w jaki regulacja ta – stanowiąc podstawę ostatecznego orzeczenia – naruszyła to prawo. Gdy związek ten nie wynika z treści badanej skargi oraz ostatecznego orzeczenia wydanego w sprawie, brak jest podstaw do nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu (zob. postanowienia z: 22 maja 2018 r., sygn. Ts 27/17, OTK ZU B/2018, poz. 119; 16 lipca 2018 r., sygn. Ts 212/17, OTK ZU B/2018, poz. 169; 14 listopada 2019 r., sygn. Ts 13/19, OTK ZU B/2020, poz. 63).

3. Uznając, że kwestionowane przepisy nie stanowiły podstawy ostatecznego orzeczenia, lecz jego przedmiot, odmówiono nadania skardze dalszego biegu. Wobec tego, że wniesione zażalenie nie podważyło tej oceny, Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.